

ПРО ДОРΟΣЛИХ

Ніколи і нізащо
Дорослим не позаздрю!
На них дивитись —
Просто сміх.
Скажіть:
Хіба життя у них,
Коли нічого в світі
Не можна їм робити?!
Не можна їм на дерево,
Хоч це і дуже просто,
Адже вони — дорослі.
Не можна грати у футбол
На вулиці завзято
І, у вікно забивши гол,
Через паркан тікати.
Та й серед парку, по траві,
Босоніж, без сорочки
Не можна погасати їм.

Адже вони — дорослі!

А я?

Як тільки я схотів —

М'яча ганяв

Аж п'ять годин,

Тоді на клен собі заліз,

Сховався в теплім листі,

Сидів і позирав униз,

Ще й, наче шпак, посвистував,

А потім —

Бігав по траві

Та в ній метеликів ловив.

Оце життя — хороше!

Не те, що у дорослих...

Та ще скажу по честі,

Щоб ви про все вже знали:

Дорослим можна дещо,

Хоч дуже й дуже мало.

Ну, з'їсти пуд морозива

Дозволено дорослому.

Ну, можна, скільки влізе,

Дивитись телевизор.

Ну, можна ще не спати

І цілу ніч читати.

Але хіба ж то здасться
Така дрібниця щастям?..
Тому ніколи і ніде
Дорослим я не заздрю,
Бо я дорослим буду теж,
А він малим —
Нізащо!

І. Січовик

МОЯ БАБУСЯ ІНОПЛАНЕТЯНКА

Моя бабуся захопилася інопланетянами. Вирізки з газет і журналів вона підшивала в теку, не пропускала жодного кінофільму чи телепередачі про космічних пришельців. Часто-густо це їй замінювало харчі і навіть ліки. Сусіди поширювали чутки, ніби бабуся Марія сама прилетіла з космічної далини... на мітлі. Але вона не звертала на те ніякої уваги. Просто вірила в силу інопланетян, вважаючи, що все на землі відбувається в їхньої волі. Казала, що ми безсилі чинити їм опір. Ще й мене в тому переконувала.

